

Tilbagesendes *Justitsministeriet*, idet jeg angaaende Spørgsmaalet om Forældelse af eventuel Strafskyld, for saa vidt angaar Forholdene IV, XXVIII og XXIX, skal udtale, at jeg, selv om jeg med Statsadvokaten for Sjælland er enig i, at Regelen om, at Overtrædelser af Straffelovens Kapitel 16 ikke forældes, ogsaa maa gælde Overtrædelser af Straffelovens § 154, ikke mener, at Regelen kan omfatte Overtrædelser af Straffelovens § 175, da Forhøjelse af Strafferammen i Medfør af § 154 her er udelukket, jfr. herved Professor Krabbes Kommentar til Straffelovens 2den Udgave p. 293, og da Regelen om Uforældelighed af Embedsforbrydelser i Medfør af Straffelovens § 92, Nr. 3, udtrykkeligt er indskrænket til Overtrædelser af Straffelovens Kapitel 16.

Jeg mener derfor, at de paagældende Overtrædelser af Straffelovens § 175 maa anses for forældede, selv om det maa erkendes, at det synes mindre rimeligt at behandle Overtrædelser af denne Bestemmelse, begaaet af en Embedsmand, anderledes med Hensyn til Spørgsmaalet om Forældelse end andre Forbrydelser vedrørende Bevismidler, hvor Forhøjelse af Strafferammen efter § 154 kan finde Anvendelse.

Selv om Regelen i Straffelovens § 92, Nr. 3, saaledes som denne tidligere var formuleret, imidlertid maatte anses for anvendelig paa de her omhandlede Forhold, maa jeg dog nære Tvivl om, hvorvidt de ikke desuagtet maatte anses for forældede som Følge af, at Overtrædelserne mulig ikke vilde have medført højere Straf end Bøde.

Rigsadvokaten, København, den 2. Oktober 1939.

F. Pihl.
